

Είναι ζιζάνιο, πανέξυπνο

αλλά πολύ αφηρημένο. Μήπως είναι από τώρα ερωτευμένο; Ή μήπως έχει αυτό που οι ειδικοί ονομάζουν «διάσπαση προσοχής»;

Το πιτσιρίκι σας έχει μια περιέργεια για το καθετί, όμως τίποτα δεν αιχμαλωτίζει για πολύ το ενδιαφέρον του. Αφήνει πάντα το παζλ του στη μέση και το μυαλουδάκι του πετάγεται από το ένα θέμα στο άλλο. Το καμαρώνετε σίγουρα, για την ζωηράδα του, αλλά ίσως σας διαφεύγει ότι η πολυπραγματοσύνη του δεν έχει

στόχο. Μα γιατί άραγε το αθεόφοβο ξοδεύει όλη την φαντασία, την δημιουργικότητα και την ενέργειά του σε μισοκτισμένα κάστρα και ημιτελείς ζωγραφιές;

«Δυσκολευόμουν να την κάνω να με προσέξει και να με υπακούσει. Στο νηπιαγωγείο συμμετείχε το πολύ δέκα λεπτά με τα υπόλοιπα παιδιά. Προτιμούσε τα παιχνίδια με κίνηση έξω στην αυλή. Όταν πήγε πέρσι στο δημοτικό, η δασκάλα της με πληροφόρησε πως η Δανάη έδειχνε συνεχώς αφηρημένη και δεν μπορούσε να ολοκληρώσει μια άσκηση. Διάβαζε, έγραφε και απαντούσε στις ερωτήσεις τόσο βιαστικά, που έκανε πολλά λάθη. Έτρεχε ανάμεσα στα θρανία και μιλούσε συνέχεια με τους συμμαθητές της, με αποτέλεσμα να βγάλει την φήμη της «άτακτης» μαθήτριας» εξομολογείται η μητέρα της Δανάης.

Οι γονείς της Δανάης την πήγαν σε ειδικό. Η διάγνωσή του ήταν ότι παρουσίαζε «διάσπαση προσοχής». Μπορεί να σας ακούγεται φοβερό και τρομερό, η πραγματικότητα όμως είναι πολύ διαφορετική. Και αυτό γιατί είναι ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζεται αποτελεσματικά και, όσο πιο έγκαιρα ξεκινήσει η θεραπεία, τόσο σύντομη θα είναι.

Αφηρημένα μεν, πανέξυπνα δε!

Αν διαπιστωθεί ότι το παιδί σας εμφανίζει αυτό το σύνδρομο, δεν σημαίνει ότι υστερεί σε εξυπνάδα. Όπως πολλά συνομήλικά του, δεν καταφέρνει να προσηλωθεί σε μια δραστηριότητα, γιατί όλα τα ερεθίσματα του περιβάλλοντός απασχολούν το ίδιο σοβαρά το μυαλό του. Έτσι όταν παίζει με ένα παιχνίδι, ή όταν γράφει ή διαβάζει, η προσοχή του διασπάται με το παραμικρό και αισθάνεται νευρικότητα. Θα αλλάζει συνέχεια το παιχνίδι, γιατί θεωρεί το καινούργιο πιο ενδιαφέρον, κι όταν θα μελετάει δεν θα θυμάται τι έχει γράψει ή διαβάσει, θα μπερδεύει τα γράμματα, θα παραλείπει λέξεις και τελικά δεν θα ολοκληρώνει αυτό που είχε ξεκινήσει.

Πολλά παιδιά που εκδηλώνουν αυτή την διαταραχή της προσοχής, αργούν να μιλήσουν, γιατί δεν παρακολουθούν την ομιλία των γονιών τους. Συχνά μάλιστα, δεν μπορούν να προφέρουν ορισμένους φθόγγους όπως το ρ, λ, σ, θ.

Τα αίτια

Η διάσπαση προσοχής δεν έχει σχέση με την δυσλεξία. Στις περισσότερες περιπτώσεις είναι επίκτητη και οφείλεται στο γεγονός ότι το παιδί δεν έχει μάθει από το περιβάλλον του να έχει οργανωμένο πρόγραμμα και να συγκεντρώνεται σε δραστηριότητες. Γι' αυτό άλλωστε, τα συμπτώματα υποχωρούν με την κατάλληλη θεραπευτική παρέμβαση και το παιδί μπορεί αργότερα ακόμη και να αριστεύσει.

Τα ενοχοποιητικά σημάδια

Η διάσπαση προσοχής μπορεί να εντοπιστεί από την προσχολική ηλικία και

συνήθως πριν από τα έβδομα γενέθλια του παιδιού, από τους γονείς ή τον εκπαιδευτικό. Υπάρχουν ορισμένα σημάδια που κρούουν τον κώδωνα. Αν έξι από όσα αναφέρουμε παρακάτω, επιμένουν πάνω από έξι μήνες, τότε η αφηρημάδα του μικρού σας μάλλον χρειάζεται ειδικό θεραπευτή.

Παρατηρήστε, λοιπόν αν το παιδί σας δεν μπορεί να:

- Ολοκληρώσει μια δραστηριότητα
- Ακολουθήσει εντολές
- Παίξει ομαδικά
- Περιμένει και ακολουθεί τη σειρά του
- Οργανώσει τον εαυτό του στα σχολικά καθήκοντα
- Διατηρεί την προσοχή του σε μια απασχόληση
- Ανταποκριθεί στο κάλεσμα της νηπιαγωγού ή της δασκάλας
- Είναι υπεύθυνο για τα πράγματά του, αφού τα ξεχνά συνεχώς
- Προσέξει ό,τι του λέτε και δίνει την εντύπωση ότι αφαιρείται ή χαζεύει.

Δυσκολίες στο σχολείο

Ένα παιδί του νηπιαγωγείου μπορεί να εστιάζει την προσοχή του για τουλάχιστον μισή ώρα σε μια δραστηριότητα. Είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να παρακολουθήσει στο δημοτικό τη διδακτική ώρα. Αν όμως εγκαταλείπει γρήγορα την προσπάθεια όταν το παζλ ή το κατασκευαστικό παιχνίδι δυσκολεύει, τότε γίνεται φυγόπονο, δεν αναζητά λύσεις και δεν αξιολογεί την ευκαιρία να εξερευνήσει όλες τις δυνατότητες του παιχνιδιού.

Έτσι λοιπόν αν εμείς οι γονείς δεν δώσουμε σημασία στα συμπτώματα αυτά, το παιδί, πηγαίνοντας στο δημοτικό, θα έχει μαθησιακές δυσκολίες, ακριβώς επειδή δεν θα μπορεί να συγκεντρώνεται και θα είναι ενοχλητικό εξαιτίας της συμπεριφοράς του. Και παρ' όλο που δεν θα στερείται εξυπνάδας, θα γίνει την εντύπωση ότι είναι άτακτο, αδιάφορο, τεμπέλικο, με αποτέλεσμα να νιώθει αποτυχημένο και ανεπιθύμητο.

«Ο Νικόλας είναι υγιέστατος, αλλά από τότε που πήγαινε στο νηπιαγωγείο ήταν αδέξιος, δεν είχε καλό προσανατολισμό και σκουντουφλούσε στα έπιπλα. Δυστυχώς δεν δώσαμε αμέσως προσοχή σε αυτές τις αδυναμίες. Έτσι, τώρα που πρωτοπήγε σχολείο, κουράζεται εύκολα όταν ζωγραφίζει, πιάνει το μολύβι σαν να είναι κατσαβίδι και τα σχέδιά του δεν έχουν συγκεκριμένο σχήμα και καθαρές γραμμές. Μπερδεύει το δεξί με το αριστερό και το «πριν» με το «μετά». Η δασκάλα του πιστεύει ότι δεν την προσέχει καθόλου και δυσκολεύεται να μάθει ανάγνωση και γραφή. Όταν τον ρωτάω πως πέρασε την μέρα του, διηγείται τις δραστηριότητες χωρίς σειρά, αρχή μέση και τέλος».

Δυστυχώς οι δυσκολίες αυτές περνούν «απαρατήρητες» μέχρι το παιδί να πάει στο

νηπιαγωγείο ή στο δημοτικό. Το πρόβλημα εντοπίζεται αργοπορημένα, γιατί συνήθως εμείς οι γονείς είμαστε πιο ευαισθητοποιημένοι με την ομιλία του παιδιού μας παρά με τις κινητικές του δεξιότητες, την ικανότητά του να συγκεντρώνεται και να συνεργάζεται. Οι παιδίατροι από την άλλη, δεν το εξετάζουν για διάσπαση προσοχής, στους ελέγχους ρουτίνας. Η διάγνωση άλλωστε, απαιτεί αρκετό χρόνο, εξειδικευμένα ερωτηματολόγια και σταθμισμένα τεστ. Γι' αυτό και τα παιδιά σαν την Δανάη και τον Νικόλα φτάνουν στην πρώτη δημοτικού με μεγάλες δυσκολίες. Αν αυτές οι δυσκολίες δεν αντιμετωπιστούν έγκαιρα το παιδί θα:

- έχει φτωχό λεξιλόγιο και ίσως κακή άρθρωση
- χαρακτηρίζεται ως κακός μαθητής
- αποσύρεται σταδιακά από τις σχολικές δραστηριότητες
- πετυχαίνει λιγότερα από όσα μπορεί
- αντιμετωπίζει, με την πάροδο του χρόνου, κοινωνικά και συναισθηματικά προβλήματα προσαρμογής.

Κι όμως υπάρχει λύση!

Το παιδί με διάσπαση προσοχής δεν βελτιώνεται με παρατηρήσεις, το αντίθετο μάλιστα γιατί πληγώνεται συναισθηματικά. Μπορεί όμως να βοηθηθεί από ειδικούς που θα το καθοδηγήσουν να γίνει περισσότερο δημιουργικό, συγκεντρωμένο και συνεργάσιμο και θα του διδάξουν τις έννοιες του χώρου και του χρόνου, να ακολουθεί εντολές, ακόμα και να πιάνει καλύτερα το μολύβι.

Το κάθε παιδί ακολουθεί ένα πρόγραμμα σύμφωνα με τις ανάγκες του, κομμένο και ραμμένο στα μέτρα του. Μπορεί να αρχίσει θεραπεία -είναι αυστηρά ατομική- γύρω στα τέσσερα με πέντε χρόνια του, ώστε να ενταχθεί εύκολα στην σχολική ζωή. Η παρέμβαση των ειδικών μπορεί να φέρει αποτελέσματα μέσα ε τρεις μήνες ως ένα χρόνο, με δύο συνεδρίες των 45 λεπτών. Η θεραπευτική αγωγή μπορεί, φυσικά να ξεκινήσει και αργότερα. Η συμβολή μας ως γονείς είναι καθοριστική. Χρειάζεται όχι μόνο να συνεργαζόμαστε με τους ειδικούς, αλλά και να απασχολούμε δημιουργικά το παιδί και να το βοηθάμε να ολοκληρώσει τις προσπάθειές του.

Με την συνεργασία της κας Ειρήνης Αργύρη (ψυχολόγος - παιδοψυχολόγος MSc UCLan, UK)

Από: *Νινέττα Φαφούτη*

Πηγή: imommy.gr